

Kritičnost a víra

Bylo by docela zajímavé zjišťovat, odkud se vlastně v Pavlovi bere ten mimořádný důraz na kritičnost „Ducha“ i „ducha“, jak lze vidět např. v 1.Kor 2,10 a 15. Jak jinak lze chápat ono „rozsuzování“ duchovního člověka (v. 15) než jako obrovskou a do hloubky jdoucí kritičnost: „duchovní člověk rozsuzujeť všecko“, a to proto, že si osvojuje (přivlastňuje, v. 13, resp. přesněji „přijímá“ jako „dar“, v. 12) myšlení, kterému „vyučuje“ „Duch toho, kterýž jest z Boha“ (v. 12). Nechme způsob vyjádření stranou a soustředme se na to vsutku důležité: „Duch zpytuje všecky věci, i hlubokosti Božské“ (v. 10). A ona „moudrost Boží“ je právě čímsi zcela novým („čehož oko nevidalo, ani ucho neslýchalo, ani na srdce lidské nevstoupilo“ - v. 9), v tom smyslu je „tajemstvím“, ale tím neznámým tajemstvím právě přestává být, protože se stává tajemstvím vyjeveným, neboť „my pak mysl Kristovu máme“ (v. 16)

(Písek, 130527-2.)